

Arrest

nr. 176 107 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. SIMONE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische moslim te zijn van Arabische origine. U bent geboren op X in X. U groeide op te Al Zubair in de Al Rashida-wijk. U volgde onderwijs tot het 6de leerjaar, waarna het stopte wegens gezichtsproblemen. U begon te werken in een bakkerij niet ver van uw huis. U bent nooit van job veranderd. U woonde uw hele leven samen met uw familie. De laatste jaren bestond deze uit uw vader, moeder, 3 zussen en 2 broers.

Begin juli 2015 ging u om 3 uur s ochtend naar uw werk en zag u iemand liggen voor uw huis. Omdat u niet wist of die persoon aan het slapen of dronken was, bent u naar uw werk gegaan in de veronderstelling dat uw broer deze persoon wel zou vinden als die naar zijn werk ging. Toen die ochtend de politie langs kwam in de bakkerij waar u werkte om hun dagelijks ontbijt te kopen vertelde u hen dat er iemand lag voor uw huis. U werkte vervolgens verder. Om 9 uur die ochtend kwam de politie terug naar uw werk en vroegen ze uw naam. Na uw werk bent u terug naar huis gekeerd. Toen u thuis was hoorde u kogels en mensen die aan het roepen waren. Uw burens kwamen u vertellen dat u beschuldigd werd van het vermoorden van een lid van de Al Garamsha-stam en dat deze stam nu uw bloed wilt. U nam contact op met u nonkels om het te proberen goed te maken met de andere stam. Er gebeurden onderhandelingen tussen uw stam en de andere stam. Er werd overeengekomen dat de andere stam een smartengeld zou krijgen van 40 miljoen dinar. Vervolgens verklaarde de vader van het slachtoffer bloedwraak ten opzichte van u. Later is dit officieel op papier is gezet door uw stam. Toen uw nonkel u het papier van de bloedwraak toonde hebt u beslist het land te verlaten.

Ter staving van u asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een bewijs dat u niet geschikt bent voor het leger en een bewijs van bloedwraak. Ook legde u een kopie van volgende documenten neer: de identiteitskaart van uw vader, moeder, broer en zus, voedselrantsoenkaart en woonstbewijs.

B. Motivering

U verklaarde dat de Al Garamsha-stam u verdenkt een persoon van hun stam te hebben vermoord. Na onderhandelingen door uw stam en de andere stam was er een overeenkomst dat er een smartengeld van 40 miljoen Irakese dinar moest betaald worden. De vader van het slachtoffer eiste echter bloedwraak. Er werd hiervan een papier opgesteld door de hoofdsjeik van uw stam. Toen uw nonkel, die tevens ook sjeik is, u het papier toonde raadde die u aan om het land te verlaten.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas doordat u uw problemen met de Al Garamsha-stam niet aannemelijk heeft gemaakt. Immers op tal van punten zijn uw verklaringen tegenstrijdig en vaag gebleken.

Ten eerste kan er geen geloof worden gehecht aan uw aangifte bij de politie van het vinden van een persoon voor de deur van uw huis. Zo verklaarde u tijdens uw interview op DVZ dat u, voor u naar uw werk ging, aangifte deed bij het dichtstbijzijnde politiebureau en dat daar uw verklaring en identiteitsgegevens werden genoteerd (CGVS vragenlijst, nr. 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaarde u dat u aan het werk was in de bakkerij, toen de politie langs kwam om ontbijt te kopen en u het toen aan hun heeft verteld. Verder verklaarde u ook dat de politie dezelfde ochtend nog eens langs kwam om uw naam te vragen (CGVS, p. 12). Later in het gehoor verklaarde u dat u naar het politiebureau werd geroepen om uw naam door te geven. U beweert uw naam te hebben doorgegeven aan de politieagent aan de receptie van het kantoor (CGVS, p. 14). Toen u later in het gehoor bij het CGVS met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd slaagde u er niet in een aannemelijke verklaring te bieden (CGVS, p. 17). U verklaarde enkel dat u bij DVZ zei dat er een ploeg van de politie dicht bij de bakker aanwezig is en dat er misschien een fout was bij de vertaling. Toen u geconfronteerd werd met het feit dat u getekend heeft bij DVZ dat u de tolk goed begrepen heeft, zei u enkel dat u de waarheid verteld had. Uit de DVZ-vragenlijst dd.07.01.16 blijkt ook dat de in uw naam genoteerde antwoorden u in het Arabisch werden voorgelezen en dat u met uw handtekening bevestigd heeft dat de gegeven antwoorden juist zijn. Uw uitleg kan dan ook niet als afdoende worden beschouwd.

Ten tweede werden bij het door u neergelegde verstotingsattest vaststellingen gedaan die de authenticiteit van dit stuk ernstig in vraag stellen. Zo valt het allereerst op dat de inhoud van het attest, wat betreft de reden van uw verstoting erg vaag blijft. Het stuk maakt geen melding van de stam door wie u van moord wordt beschuldigd noch maakt het enige verwijzing naar de identiteit van het slachtoffer of naar de omstandigheden van de misdaad die u ten laste wordt gelegd. Het is zeer onwaarschijnlijk dat als u verstoten wordt door uw stam omdat u beschuldigd wordt door de Al Garamsha-stam voor het nemen van hun zoon (CGVS, p. 14), er op het verstotingsattest geen melding wordt gemaakt van de Al Garamsha-stam of van het feit waarvan ze u beschuldigen. Verder is het weinig logisch dat u zou worden verstoten omdat u uw stam teveel zou verzoeken om wraak te nemen, zoals in het verstotingsattest vermeld staat. Immers blijkt nergens uit uw verklaring dat u enige reden zou hebben om zelf bloedwraak te eisen voor enige misdaad die u of uw familie zou zijn aangedaan.

Uit uw verklaring blijkt enkel dat uw familie pogingen heeft ondernomen om te bemiddelen opdat een door de AlGaramsha-stam tegen u afgekondigde bloedwraak zou kunnen worden afgewend. Tenslotte is het opvallend dat u verklaarde dat (CGVS, p.11) één van de stempels op het verstotingsattest van de getuige van de stam Bin Alskahm is, die aanwezig was op de zitting tussen de 2 stammen. Uit de vertaling van het document blijkt deze naam immers niet voor te komen op het verstotingsattest. Niet alleen geven bovenstaande vaststellingen aanleiding tot ernstige twijfel aan de authenticiteit van dit verstotingsattest, maar verder doen deze vaststellingen in het algemeen verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u verklaarde bloedwraakprobleem als asielmotief.

Ten slotte is het niet geloofwaardig dat u zelf vrijwel niets over het slachtoffer weet. Bovenal kent u de naam van het slachtoffer niet (CGVS vragenlijst, nr. 5). Nochtans kan worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn hierover. U verklaarde dat u na het schietincident uw nonkels contacteerde om te onderhandelen met de andere stam om het goed te maken. Hierna vond er een zitting plaats tussen uw stam en de andere stam (CGVS, p. 12-13). Hieruit blijkt duidelijk dat er contact is geweest tussen uw stam en de andere stam. Het lijkt dan logisch dat uw familie de naam van het slachtoffer kent. Gezien het slachtoffer een cruciale rol speelt in de door u verklaarde asielmotieven is het ongeloofwaardig dat u de naam van het slachtoffer niet kent of er navraag over doet bij u familie. Nochtans heeft u ook hier in België dagelijks contact met uw ouders en broers en zussen via sociale media (CGVS, p. 7).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-Generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De documenten die u voorlegt, met name uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een bewijs dat u niet geschikt bent voor legerdienst, kopies van die identiteitskaarten van u vader, moeder, broers en zussen, kopies van de voedselrantsoenkaart en het woonstbewijs, bevatten louter identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie aangaande vervolgingsproblemen bijgevolg niet wijzigen. Verder legt u ook een bewijs neer van bloedwraak ter uwer hoofde. Doordat u echter geen eenduidige verklaring aflegt over de herkomst van het papier, beschikt het over onvoldoende bewijskracht om de geloofwaardigheid van u asielrelaas te herstellen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Basra te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel wordt de schending aangevoerd van artikel 3 EVRM, artikel 1, A lid 2 eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, artikel 10 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt:

"De motivering van de Commissaris Generaal is als volgt in de bestreden beslissing:

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan gesloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker is afkomstig van Irak.

De verwerende partij haalt in haar beslissing aan dat er geen gevaar is voor de burgers in Irak."

Verzoeker verwijst inzake de algemene veiligheidssituatie naar landeninformatie, alsook naar informatie betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Verzoeker geeft een omschrijving van de geweldsincidenten in Zuid- en Centraal Irak.

Verzoeker geeft informatie over de terugkeer vanuit binnenlandse ontheemden en binnenlandse vestiging in de Koerdisch Autonome Regio.

Verzoeker behandelt het probleem van eerdergerelateerd geweld/bloedwraak. Het is een algemeen probleem in Irak en is niet etnisch of sektarisch bepaald. Ook komt het zowel in de grote steden als daarbuiten voor.

"Met eerdergerelateerd geweld beoogt de dader de eer van de familie te herstellen door het ongewenste gedrag van een familielid, waardoor de sociale, culturele of religieuze normen zouden zijn overtreden, te bestraffen. Voorbeelden van dergelijk ongewenst gedrag zijn overspel, ontmaagding (ook in geval van verkrachting), huwelijksweigering of het aanvragen van een scheiding. Ook indien er slechts een vermoeden bestaat van een dergelijke overtreding kan dat voldoende zijn voor de familie om een eerdergerelateerd geweldsmisdrijf te plegen. Volgens een bron zouden familieleden internetactiviteiten en mobiele telefoongegevens controleren op oneervolle activiteiten. Eerdergerelateerd geweld kan bestaan uit het lijfelijk straffen, maar het vermoeden van het slachtoffer (eerwraak) komt ook vaak voor. Tevens komt het voor dat slachtoffers door hun eigen familie worden verstoten of zelfmoord plegen, omdat zij de druk van de familie vanwege de door hen ervaren schande niet meer kunnen verdragen. In de KAR komt tevens verbranding voor als vorm van eerwraak.

Hoewel ook mannen slachtoffer kunnen worden van eerwraak, hebben vrouwen disproportioneel te lijden onder deze vorm van geweld. Een bron geeft aan dat bij als ongeoorloofd beschouwde contacten tussen een man en een vrouw, de man ook bestraft kan worden, samen met de vrouw, maar niet alleen. LHBT's (lesbiennes, homoseksuelen, biseksuelen en transgenders) of personen die op basis van hun uiterlijk of gedrag ervan worden verdacht tot deze categorie te behoren lopen ook een risico het slachtoffer te worden van eerdergerelateerd geweld.

Eerdergerelateerd geweld blijft vaak een familieaangelegenheid waar de politie buiten wordt gehouden. Vervolging van daders komt zelden voor of er wordt een disproportioneel lage straf opgelegd. Bronnen in de KAR geven aan dat de politie geen onderzoek verricht naar mogelijk eerdergerelateerd geweld als de familie of het slachtoffer zelf aangeeft dat er geen sprake is van een eerdergerelateerd delict. Bovendien worden sterfgevallen ten gevolge van eerwraak vaak bestempeld als zelfmoord of een ongeluk.

Indien er toch strafrechtelijke vervolging plaatsvindt, dient dit te gebeuren op grond van de reguliere wetsartikelen van het Wetboek van Strafrecht, zoals de artikelen gewijd aan moord of doodslag indien het slachtoffer is gedood. Artikel 128 bepaalt dat het plegen van een strafbaar feit met eerdergerelateerd motief of in antwoord op een ongerechtvaardigde en ernstige provocatie van het slachtoffer een verzachtende omstandigheid is, op basis waarvan de strafmaat verlaagd kan worden. De opgelegde straffen kunnen van rechter tot rechter sterk verschillen. Volgens een bron krijgt een dader van eerwraak doorgaans één tot twee jaar gevangenisstraf opgelegd en in sommige gevallen slechts een voorwaardelijke gevangenisstraf.

De Koerdische regering heeft in 2000 en 2001 wetswijzigingen doorgevoerd op basis waarvan artikel 128 van het Wetboek van Strafrecht niet meer mag worden toegepast in de KAR in geval van eerdergerelateerd geweld of eerwraak.

Doorgaans vindt er echter geen vervolging plaats van eerdergerelateerd geweld, vanwege gebrek aan bewijs, omdat de onderzoeksmethoden in de KAR zwak zijn. Het dossier wordt dan gesloten zonder vervolging van de dader. Voor zover er wel vervolging plaatsvindt worden er in het algemeen nog altijd lage straffen opgelegd. Bovendien zien de wetswijzigingen alleen toe op geweld jegens vrouwen, wat betekent dat artikel 128 nog altijd kan worden toegepast in zaken betreffende eerwraak of eerdergerelateerd geweld jegens mannen.

Personen die vrezen het slachtoffer te worden van eerdergerelateerd geweld zullen doorgaans niet om bescherming van de autoriteiten vragen vanwege de angst voor represailles van familieleden en de gemeenschap, maar ook omdat ze de familie niet nog meer schande willen brengen. Bovendien is het vertrouwen in de autoriteiten laag wat betreft het nemen van maatregelen ter bescherming van slachtoffers van eerdergerelateerd geweld en vervolging van de daders. Eerdergerelateerd geweld is nog altijd een sociaal geaccepteerd fenomeen, ook onder mensen werkzaam bij de politie.

De Iraakse autoriteiten zijn doorgaans niet in staat voldoende bescherming te bieden aan personen die het slachtoffer dreigen te worden van eerdergerelateerd geweld. Dit blijkt onder meer uit een recente zaak die zich afspeelde in Garmyan (KAR). Een vijftienjarig meisje was onder bescherming gesteld van het Directorate for Combatting Violence Against Women in de KAR, nadat ze haar toevlucht had gezocht tot een opvanghuis, omdat ze door haar familie werd bedreigd. De reden voor de bedreiging was dat haar broer haar had verkracht. Bovendien is het meisje ten gevolge van de verkrachting zwanger geworden. Vanwege de verkrachting is het meisje samen met haar broer gearresteerd, terwijl ze nog onder toezicht stond van het Directoraat. Haar broer is veroordeeld tot 20 jaar gevangenisstraf en het meisje is uiteindelijk op borgtocht vrijgelaten. Het Directoraat heeft het meisje vervolgens aan een andere broer 'overgedragen', nadat hij bij de politie een schriftelijke verklaring had ondertekend, waarin hij beloofde haar niets te zullen aandoen. Vervolgens is het meisje door deze andere broer vermoord om de eer van de familie te herstellen.

Personen die voor eerwraak moeten vrezen, kunnen niet of nauwelijks terecht in opvanghuizen. In de KAR bestaat op kleine schaal opvang voor vrouwen die slachtoffer zijn of vrezen te worden van geweld. De KAR heeft zowel private als publieke opvanghuizen, maar deze zijn vaak overvol, zijn een tijdelijke oplossing en bieden niet voldoende bescherming. In Centraal- en Zuid-Irak bestaan met name private opvangcentra, die worden gerund door lokale ngo's. De opvang- en beschermingsmogelijkheden zijn echter zeer beperkt en de omstandigheden zijn slecht.

Een alternatieve oplossing voor een eerdergerelateerde kwestie is in principe mogelijk via bemiddeling door de stamleider of een stamoudere. Bemiddeling is een traditionele methode van geschillenbeslechting in Irak, waarbij leiders van de stam (of de gemeenschap) problemen tussen personen, families en stammen proberen op te lossen. Hoewel het concept van eerwraak tribale wortelen heeft, zijn er stamleiders in Irak die juist een einde willen maken aan eerdergerelateerd geweld door middel van tribale bemiddeling. De bemiddeling kan diverse resultaten opleveren. Zo kunnen een ongetrouwde man en vrouw na het hebben van gemeenschap verplicht worden om met elkaar te trouwen. Indien de vrouw getrouwd was, kan de man met wie zij buiten het huwelijk gemeenschap heeft gehad verplicht worden om de echtgenoot en de familie van de vrouw een 'schadevergoeding' te betalen. Het is echter ook mogelijk dat de uitkomst van tribale bemiddeling doding van de overtreder(s) is. Zo kan een vrouw die buiten het huwelijk gemeenschap heeft gehad met een man alsnog vermoord worden, indien deze man onbekend of onvindbaar is of als hij weigert met de vrouw te trouwen. De gedraging kan dan immers niet 'gerepareerd' worden. Tribale bemiddeling leidt niet altijd tot een oplossing. Bovendien is het mogelijk dat een betrokkene van mening is dat het resultaat van de bemiddeling de eer van de familie niet heeft hersteld en alsnog overgaat tot geweld. Indien een erekwestie binnen de eigen familie speelt, wat vaak het geval is, wordt de zaak echter zoveel mogelijk binnenshuis gehouden om de eer van de familie niet nog meer schade toe te brengen. Er is dan ook niet altijd een alternatieve oplossing voor eerdergerelateerd geweld.

Het aantal gevallen van bloedwraak zou beperkt zijn in Irak, maar komt in ieder geval in de Koerdische gebieden nog wel voor. Voor zover bekend speelt bloedwraak zich alleen af tussen mannen van verschillende families (of stammen) en hebben vrouwen niet voor bloedwraak te vrezen. Plegers van bloedwraak zouden in principe moeten worden opgepakt en bestraft als iedere andere moordenaar. In de Koerdische gebieden worden disputen tussen families (of stammen) echter veelal opgelost door middel van bemiddeling door stamhoofden en in sommige gevallen rechtbanken. Doorgaans is de uitkomst dat er een schadevergoeding moet worden betaald. Dergelijke bemiddeling is niet in alle gevallen effectief, maar zou wel veel disputen oplossen. Specifieke informatie met betrekking tot bloedwraak in de overige delen van Irak is in de verslagperiode niet gevonden.

De traditionele 'fasl'-praktijken - waarbij familieleden (zoals vrouwen en kinderen) worden verhandeld om tribale disputen te beslechten – zouden vooral in de zuidelijke provincies van Irak voor komen.

Verzoeker die zelf vreest om slachtoffer te worden van bloedwraak, moest uit Irak vluchten."

Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR ten aanzien van Irak van mei 2012, namelijk de “*Eligibility Guidelines*” van UNHCR verschenen met betrekking tot Irak.

Verder geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verweerder bezorgt de Raad op 26 augustus 2016 een aanvullende nota, namelijk de “*COI Focus Irak: de bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer*” van 12 juli 2016 en de “*COI Focus: Irak , veiligheidssituatie Zuid-Irak*” van 4 augustus 2016.

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Verzoeker voert de schending aan van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie maar omschrijft niet op welke wijze dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing. Deze schending wordt niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoeker onderneemt geen poging om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas te weerleggen. De algemene verwijzing naar landeninformatie – voor zover deze al betrekking heeft op Zuid-Irak, de regio van herkomst – kan niet aangenomen worden als nuttige weerlegging van de motivering inzake het ongeloofwaardige asielrelaas.

De motivering inzake de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd. Deze motivering wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.6.1. Verzoeker is afkomstig uit Zuid-Irak. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie omtrent Zuid-Irak.

Deze landeninformatie dateert van 2015 en stelt: *“Het geweld dat plaatsvond was ook in de huidige verslagperiode niet direct gerelateerd aan het gewapende conflict met ISIS. Wel was sprake van een toename van het aantal geweldsincidenten. In de periode tot september 2015 bedroeg het aantal schietincidenten – small arms fire (SAF) – in het zuiden van Irak 256, waar dat in dezelfde periode in 2014 129 incidenten betrof. Schietincidenten, ontvoeringen, tribale conflicten en demonstraties kwamen in de provincie Basra vaker voor dan in de andere provincies in het zuiden. Waar ISIS in het noorden van Babil nog de slagkracht heeft om kleinere aanslagen uit te voeren, is het geweld in de overige provincies in het zuiden gerelateerd aan criminaliteit en (inter of intra) tribale conflicten. Er is vanaf het begin van de zomer van 2015 een toename geweest van het aantal grote demonstraties in de regio.”*

Verder verwijst verzoeker naar een aantal aanslagen.

3.6.2. Voormelde informatie is niet afdoende om de uitgebreide motivering te weerleggen waar deze, onder verwijzing naar landeninformatie die zich in het administratief dossier bevindt, motiveert dat de situatie in Zuid-Irak niet beantwoordt aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De update van 4 augustus 2016 van de landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak actualiseert de informatie in het administratief dossier. Uit deze update kan evenmin worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2,c van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS